

TAJEMSTVÍ AMALU

Pett Gry

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú
vyhradené.

ISBN 978-80-560-0277-3

dětská zvidavost je fascinující

PETT GRY

TAJEMSTVÍ AMALU

Grafická ilustrácia: Pett Gry

Technická spolupráca: Murcin Milan, Labai Emil

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0280-3

OBSAH

Kapitola první	
Začátek - Úplně nudné plány	4
Kapitola druhá	
Začínají prázdniny – Nudný, nenáviděný ostrov.....	24
Kapitola třetí	
Nový přítel – Z dvojice trojka.....	35
Kapitola čtvrtá	
Zchátralé panství	44
Kapitola pátá	
Záhadná truhlička	68
Kapitola šestá	
Nový objev.....	85
Kapitola sedmá	
Hledání Davida.....	95
Kapitola osmá	
Další odhalení	107
Kapitola devátá	
Bill v nebezpečí.....	118
Kapitola desátá	
Klášter.....	133
Kapitola jedenáctá	
Podzemí.....	145
Kapitola dvanáctá	
Co teď?.....	161
Kapitola třináctá	
Nečekané rozhodnutí	167
Kapitola čtrnáctá	
Ráno moudřejší večera	173
Kapitola patnáctá	
Záhadná schránka.....	183

Kapitola šestnáctá	
Záhada sklepení.....	191
Kapitola sedmnáctá	
Bill a Bill	200
Kapitola osmnáctá	
Vražda !.....	218
Kapitola devatenáctá	
Odhalení	228
Kapitola dvacátá	
Skutečný poklad.....	240

Kapitola první

Začátek - Úplně nudné plány

Úplně obyčejný dětský pokoj. Úplně obyčejný kluk, povalující se na posteli a sledující svého, už vůbec ne obyčejného tátu Michala, jak se sklání nad klávesnicí jeho vlastního počítače. Tatínek se zamyšleně díval do monitoru a něco si zapisoval na cár papíru, který si vzal ze synova stolu. Neustále si odhrnoval z opálené tváře své tmavé, vlnité, neposlušné kadeře, spadající mu až po ramena, a pravidelně vykrojenými rty si neslyšně něco pro sebe šeptal. Jeho velké, tmavě hnědé oči za dioptrickými brýlemi, soustředěně sledovaly údaje na monitoru a každou chvíli koukly na syna, který se tvářil navýsost znuděně a naštvane.

„No tak Martine, bude to přece jen chvilka.“ - snažil se ho uklidnit, ale v očích mu hrály pobavené ohníčky.

„To říkáš vždycky.“ - nedal se desetiletý podrážděný potomek - „Už jsem mohl mít další level.“

„Na hru ti zbude do večera přece ještě dost času.“ - mávl otec rukou, ale protože se v něm ozval výchovný rodičovský instinkt, zeptal se:

„Už máš hotové úkoly?“

„Pche!“ - vyjelo pohotově z dětských úst - „Teď? Před prázdninami?“

„I před koncem roku je třeba usilovat o co nejlepší známky.“ - snažil se táta o přísný tón, ale jeho oči se pyšně usmívaly.

„Ještě lepší známky?“ - zubil se spokojeně malý kluk, zvědavě se na posteli posadil a z rozesmátého obličej se hrnula jedna otázka za druhou.

„Vymyslel jsi nový systém známek, jo ? ... A oni ti ho schválili ? ... A budu se moct pochlubit, že to vymyslel můj táta ? “

„To ne, známky zůstávají v nezměněné podobě, mladý muži.“ - řekl Michal na oko vážně a snažil se krotit smích.

„U mě taky!“ - hlásil hrdě Martin.

Pyšný otec si chvíli prohlížel svého syna. Normální desetiletý kluk, trochu hubený, ale zato pružný a hbitý. Kulatý obličej a v něm velké tmavé oči, z kterých teď byly vidět jen škvírky, jak se jeho pusa roztáhla k širokému úsměvu. Na hlavě krátké nepoddajné vlasy, účes alá vrabčí hnízdo, které se ještě nerozhodly, jakou budou mít barvu. Jestli tmavou po tatínkovi, nebo světlou po mamince. Zatím převažovala barva medová s nádechem do tmava. Teď tedy klečel na lůžku téměř v pozoru a za svým prohlášením si stál. Od malička neměl problém se školními výsledky. Když občas zalajdačil, dokázal to dohnat rychleji, než se o tom dozvěděli rodiče. V mnoha případech pomohla i maminka, která bývala odpoledne z práce už doma a syna podpořila a nic tatínkovi neprozrazovala, dokud si horší známku neopraví.

„Tati, co bys dělal, kdybych měl trojky?“ - zeptal se chlapec znenadání a dosedl na paty.

„No...“ - oči za skly brýlí se usmívaly - „pokud bys neměl tak dobrou hlavu a bylo by to nejvíce, čeho bys mohl dosáhnout, byl bych stejně hrdý jako teď.“ - řekl přesvědčeně. Martin věděl, že to tak oba rodiče cítí a považoval za svou přednost, že lepší známky už mít prostě ani nemůže.

Na jeho vysvědčeních se od shora dolů vždycky vyjímaly jen samé jedničky. Chtěl, aby mohl být táta hrdý stejně tak, jako on je na něj. Martin vždy nadšeně vypráví ve škole kamarádům, jak jeho otec vymýšlí různé věci, šetřící životní prostředí a je součástí různých projektů. V minulosti mu bylo dovoleno, aby ho občas v práci doprovodil a viděl na vlastní oči, jak důležité je chránit krajinu, aby v ní mohl žít nejen člověk, ale v lesích a na polích i zvířata, v řekách a rybnících ryby a všude kde to jen jde i ptáci, dokonce i ve městech. A o ptácích toho Michal věděl nejvíce ze všech lidí, které desetiletý školák znal.

Rozhodně více, než učitel přírodopisu. Až donedávna to byla tátova hlavní práce, ale před několika lety začal spolupracovat se zahraniční firmou, zabývající se moderní výpočetní technikou a od té doby je více v práci, než doma a Martin to občas nelibě nese. Když teď klečel na posteli a prohlásil, že na vysvědčení se žádná změna nekoná, byl hrdý jak táta, tak syn. Michal se chystal ještě něco říci, ale z vedlejšího pokoje se ozvala hlasitá hudba. Kluk nelenil, vrhnul se ke stěně a prudce na ni zabouchal pěstí. Hudba se mírně ztišila a za chvíli se pootevřely dveře a nakoukla k nim dívka.

Když uviděla, že bratr není sám, zůstala stát ve dveřích, zatvářila se překvapeně a schovala za záda ruku, ve které držela řasenku.

„To už ti zase nejde počítač?“ - zeptala se na adresu táty, aby skryla rozpaky.

„Zase?“ - podivil se - „Ne, jen dole aktualizují data a potřeboval jsem si rychle něco vyhledat.“ - odpověděl popravdě.

Děvče se ušklíblo.

„Zase něco k práci!“

„Kdepak.“ - zavrtěl otec hlavou a zatvářil se záhadně.

„Na prázdniny.“

„Vážně?“ - zapochybovala.

„Vážně!“ - stál si na svém.

„Vždyť jedeme zase na ostrov.“ - protáhla kyselý obličej - „Na nejnudnější ostrov na světě.“

„Ach jo!“ - vzdychl Martin a svalil se znovu na postel.

„Ale mám pro vás dvě dobré zprávy.“ - snažil se Michal, co by rodič, své děti potěšit, a na dvojí zvědavý pohled odpověděl pohotově - „Babičku tentokrát necháte doma“

„A ta druhá?“ - ozvalo se napjatě z lůžka.

„Pojedu s vámi!“ - oznámil vítězoslavně, ale žádného nadšení se nedočkal.

„Jo to známe.“ - odpověděla dívka zklamaně - „Na tři, čtyři dny, a když nespíš, tak si čteš, nebo jsi v lese.“

„Ne, na celé dva měsíce!“ - a na slovo „dva“ dal zvláštní důraz a ještě to názorně ukázal na prstech.

Ale děvče se zdráhalo mu uvěřit.

„Chceš říct, že budeš s námi celé dva měsíce na ostrově, kde není vůbec nic, než jedna obytná bouda na útesu a nějaké ovce dole na farmě? Kde si můžeš tak akorát jít zaplavat, nebo zkusit chytit rybu, když ti půjčí farmáři člun?“

„Nepřeháněj Marcelo, vždyť minulé prázdniny byly na farmě nějaké děti. A v tom velkém domě na druhé straně ostrova přece taky někdo tráví prázdniny“

„Tati!“ - okřikla ho dcera pohoršeně a nenechala ho ani domluvit - „Ten dům je skoro rozpadlý, už několik let tam nikdo nebyl, ... a navíc vypadá děsivě.“

„No, ale nemusíš našemu domu nad útesem říkat bouda.“ - pokračoval otec už docela rozhořčeně.

„Tvému domu, tati! ... tvému domu!“ - připomněla mu dívka důrazně.

„Nevím proč, když jsi tam trávil prázdniny ty, musíme tam i my? Pořád a každý rok?“

„Když jsem byl malý, byl to sen každého dítěte, strávit prázdniny na ostrově. Moře, nějaké palmy, pláž! Víš, kolik dětí ze třídy vždycky chtělo jet se mnou?“

„Jenže doba se změnila, tetička zemřela a nepomohlo tomu ani to, že jsi dům zmodernizoval. ... Dnes už děti netouží strávit celé prázdniny na nudném ostrůvku, rozumíš? Dneska je jiná doba.“

„To se pleteš, i dnes stojí lidé o klid a pobyt na ničím nerušeném ostrově. Navíc pojedou s námi i mí přátelé a ty mají taky dvě děti.“

Dvoje dětské oči se zvědavě zvedly k otcově tváři a jejich uši čekaly, jakou novinu se dozví.

„Tak mělo to být překvapení až po večeři, ale řeknu vám to hned.“ - a pohlédl z jednoho potomka na druhého.

„Pojedou i známí z Anglie. Víte, že spolupracujeme už dlouhou dobu a tak jsem jim nabídnul, aby s námi strávili část prázdnin.“

„Borovi!“ - odtušila zklamaně dívka.

„Bourotovi.“ - opravil Michal pohotově dceru - „Mají taky děti, už jste se s nimi přece jednou setkali.“

„Jo Billy, je starý jako já, a to škvrně.“ - procedila dívka mezi zuby a vzápětí vyjekla.

Za ní se na chodbě nepozorovaně objevila maminka, a protože Marcela pořád stála v otevřených dveřích, postrčila ji do pokoje, aby tam mohla nakouknout. Když viděla, že je celá rodina pohromadě, s úsměvem se zeptala:

„Nikdo z vás nemá hlad? Už nějakou chvíli vás volám z kuchyně copak se děje?“ - zvažněla, když si prohlédla všechny tři obličejy.

„Táta nám právě oznámil, že pojedeme zase na pitomý ostrov a ještě s sebou potáhneme Angličani.“ - vysvětlovala dívka pohotově, nicméně dost nevybíravě.

„Marcelo!“ - upozornila ji máma přísně, přitáhla si k sobě její štíhlou postavu, rukou ji zajela do blondatých vlasů a zatřepala s ní.

Tím si vysloužila zamračení. Dcera si na svých dlouhých vlasech zakládala a vždy se jí upraveně vlnily kolem drobnějšího obličejy. Její hezké oči, teď ještě zvýrazněné řasenkou se na matku nespokojeně podívaly a pěkně vykrojené

rty, které zdělila po svém otci, se pevně semkly k sobě.

„Tak předně, já už to vím. Táta mi to řekl, než šel nahoru.“ - začala máma rozhodně.

„Pak si myslím, že je to dobrý nápad. Billovi je čtrnáct, je tedy jen o rok starší než ty Marci, tak mezi vás jistě zapadne a navíc, docela obstojně mluví česky. Takže nic nebrání tomu, abyste si rozuměli, a můžete se přece bavit i anglicky a jsem přesvědčená, že to bude ku prospěchu vás všech. Bill přece jezdí docela často k dědečkovi tady k nám do Česka a je jen dobře, když se zdokonalí i on v češtině.“

„Myslím si to samé.“ - přidal se táta a na svou ženu Andreu se usmál, zdálo se, že mu pomohla v tu pravou chvíli.
„Konec řeči a jde se jíst.“ - zarazil další diskuzi a vstal ze židle.

Protáhl svou štíhlou postavu a zvedl ruce až téměř ke světlu na stropě. Sebral ze země barevný plyšový polštářek, na který málem šlápl a hodil ho na Martina. Trefa byla dobrá a v první chvíli se zdálo, že chlupatou střelu hbitý klučina chytne, ale neprojevil velkou snahu a nechal ho zase spadnout. Michal se tedy otočil ke dveřím, kde před ním vyšla manželka a když procházel kolem dcery, ukázal prstem na řasenku a prohodil.

„Tohle si schovej, víš co si o tom myslím, je ti teprve třináct!“
Dívka se zamračila a znovu dala ruku za záda. Otec zanechal své potomky o samotě, aniž zavřel dveře.

„Co si o tom myslíš ty?“ - zeptala se Marcela sourozence.

„Na ostrově to není tak špatné, ale taky bych jel raději už jinam. Nikdo nejedí pořád na stejné místo, ale když tam s námi bude táta, bude zábava, uvidíš!“

„Neřekla bych.“ - zatvářila se dívka opět kysele a měla se k odchodu, protože slyšela mámin hlas, jak je znovu volá.

„Jdeš?“ - obrátila se na brášku, ale když se nehýbal, zavřela za sebou dveře.

Martin osaměl a v duchu si představoval ostrov. Jezdili tam už tak dlouho, že si nepamatuje jiné místo, kde by trávili prázdniny. Jen málokdy jeli o prázdninách někam jinam, jako celá rodina a když, tak jen na pár dní, aby se zase s maminkou a babičkou vrátili do boudy, jak dům vytrvale nazývá jeho sestra, a táta odjel pracovat. Vloni byl dole u farmářů nějaký chlapec, ale protože mluvil jen francouzsky, moc se nespřátelili. Jednou byli spolu chytat ryby a dvakrát si dali plavecké závody.

Stejně brzy odjel a oni dva, “dvě eMka“ jak jim někdy říká maminka, byli zase odkázáni sami na sebe. Po tváři mu přelétl spokojený úsměv. Určitě to bude zábava, vždyť i doma si s nimi táta občas hraje a jejich byt se znenadání proměňuje v prales, nebo bitevní pole. Začáteční písmena svých jmen mají po tátovi a tak se občas stane, že se máma naoko zlobí a tvrdí, že aspoň to nejstarší, ze tří “eM“ by mělo mít rozum.

Povzdechl si a vstal, napadlo ho, že pokud tatínek dodrží slovo a bude na ostrově s nimi, nebudou se letos jistě nudit. Pohlédl na monitor a zamračil se. Když něco táta na svém notebooku dlouze aktualizuje, chodí k němu do pokoje, a pracuje na jeho obyčejném počítači. Teď však nic nevypnul a Martin tak mohl vidět, že se opravdu zabýval prázdninami. Do pokoje svítil jejich nenáviděný ostrov. Když chtěl však okno vypnout a natáhl se po myši, šlápnul na polštářek a zavrával.

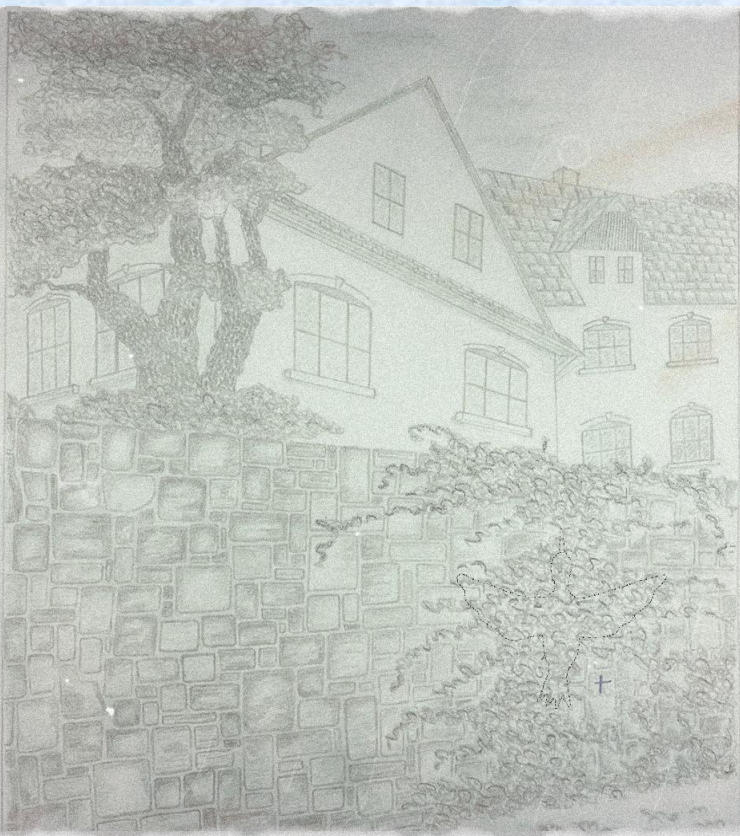
Zachytil se stolu, ale protože do něj prudce strčil, samovolně se rozkliklo nějaké místo na mapce ostrova. Měl v úmyslu to všechno hned vymazat, ale jeho ruka se zastavila dva milimetry nad myší ve tvaru autíčka a on nechápavě zíral na obrazovku

Ihned začal být zvědavý. Z šedého obrázku na něj dýchl ponurý dům, který znal, a kterého se docela bál. Velké rozlehlé stavení navštívil mnohokrát, ale nikdy na něm nic zvláštního neviděl. Jedno křídlo se už rozpadalo. Neudržovanou a děravou střechou zatékalo a před pár lety se propadl na jednom místě strop. Od té doby měli oba zakázáno tam chodit, aby se na ně něco nezřítilo, i když druhá půlka domu byla zachovalá. Martin to bez problému dodržoval, protože dům se vždycky tak zvláštně ozýval, že v něm vzbuzoval strach. Hvízdal, vrzal a šuměl a občas se zdálo, jako kdyby v něm někdo chodil. On sám zřetelně několikrát slyšel kroky. Když se o svých zážitcích svěřil tátovi, dostalo se mu vysvětlení, že zvuky jistě pocházejí z rozbitých oken a z průvanu, o který není v tak obrovském a zchátralém domě nouze. A také stará a rozklížená prkna, že praskají a tlejí. Desetiletému chlapci s velkou fantazií, ale nikdo nevymluvil, že tam jistě chodí a straší duchové. Sice na ně nevěřil, ale kdo ví? Co kdyby taková místa byla tou výjimkou potvrzující pravidlo. Teď se, se zaujetím díval na to známé místo.

Vypadalo to jako velmi stará fotka s nějakým věnováním, nejspíše anglickým a hned ho začalo zajímat, jak se tam ten obrázek dostal. Nikdy nic podobného neviděl, a to zná z paměti i staré fotoalbum po tetičce. Sedl si na židli s rozhodnutím, že než to smaže, aspoň se na to podívá. Text byl roztřesený, jakoby rozmáčený a místy se ztrácel. A ač měl ve škole z angličtiny jedničku, mnoho tomu nerozuměl. Musel si vzít na pomoc slovník a hned překlad prvních slov, který se povedl, mu nahnal husí kůži.... v den vraždy se poklad ztratil „, Cooo? Jaká vražda? Jaký poklad?!...“ - Martin rázem zapomněl na večeři.

Rozšířenýma očima prohlížel fotku znovu a znovu a luštil nečitelná stará písmena a zkoušel je překládat. Postupně si na fotce všímal všech detailů. Obrázek měl opálené dva okraje, byly na něm šmouhy a text, který byl pod tímto vepsán, byl rozmazán. Na určitých místech byla barva odřená a přikreslený křížek na zdi nedával žádný smysl.

Martin se chvíli namáhal a luštil jednotlivá písmenka, než si uvědomil, že šmouhy na prastaré fotce jsou červené, asi krev....

Once found!
The house was hidden in a grove of trees as a great
secret. The grove above the house of the murderer
was very small and the house of the murderer
was because it hid
in every square!

Čte znovu roztřeseně v den vraždy ...

Chlapec si uvědomuje, že cákance na starém obrázku může být opravdu krev a cítí, jak se ho zmocňuje panika. Jeho fantazie se rozběhla závratnou rychlostí, když najednou za sebou zaslechl pomalu otvírající se dveře. Ohlédl se a byl by přísahal, že mu hrůzou vstávají vlasy na hlavě.

Martin je tak vystrašený, že div nezačal křičet. Nakoukla k němu však jen blond'atá hlava jeho sestry, a ač se tvářila povýšeně, že ji maminka přikázala, aby poslala chlapce k večeři, její výraz se okamžitě změnil. Dívala se do vyděšeného obličejce a v první chvíli nevěděla, co se stalo.

„Brácha, co je ti?“ - vyhrkla.

Sourozenec byl v obličejce bílý jako stěna a oči měl rozšířeny hrůzou. Neměl čas přemýšlet, jestli to má sestře říct, nebo ne. Strach, který cítil, si nemohl nechat jen pro sebe.

„Pojď a zavři dveře.“ - zasyčel.

Marcela automaticky poslechla, zastavila se u jeho židle, vyděšeně si ho prohlížela a nebyla daleko tomu, aby se rozběhla dolů a volala na pomoc rodiče. Jako sourozenecká dvojice spolu vycházeli velmi dobře. Ona byla sice o tři roky starší, ale na velkou sestru si hrála jen velmi zřídka.

Když něco podnikali, podnikali to jako part'áci, jinak měl každý své zájmy a své přátele. Nedělali si naschvály, jako jiní sourozenci a pohádali se opravdu jen občas. Teď tedy Marcela rychle zavřela dveře a měla potřebu zjistit, proč je její bratr tak rozrušený.

„Podívej na tohle!“ - ukazoval třesoucím se prstem na fotografii.

Dívka se zadívala na monitor a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, na co se dívá. Zatvářila se zklamaně a našťvaně zároveň.

„To je panství na ostrově.“ - odsekla - „Jsi jako táta! Snad se na ten pitomý ostrov netěšíš?“ - zhrozila se a přidala téměř posměšně - „Jako vždycky!“

„Podívej se pořádně.“ - nedbal chlapec jejího tónu.

„Je to nějaká stará fotka ... a je ... je na ní krev.“

Marcela zapátrala očima v bratrově tváři, ale když se jí zdálo, že to na ni nehraje, obrátila svou pozornost na fotografii a sklonila se až k monitoru.

„Jak jsi to našel?“ - zeptala se po chvíli zvědavě.

„Nehledal jsem to, byla to náhoda. Zakopl jsem a strčil do stolu a tohle se tam objevilo. Táta nechal otevřené stránky, tak jsem je chtěl zavřít.“

„Vypadá to podezřele, opravdu to může být krev. A ten popisek, už jsi něco rozluštil, je to rozmazané.“

„Jen toto, ukázal na čitelnější písmenka ... v den vraždy se poklad ztratil“

„To si jistě někdo hrál, fotka je asi pravá, vzpomínáš na tetiččino album? Tam jsou podobné obrázky, jen tento je asi starší. Tohle, ... “ - ukázala prstem na docela vysokou zeď porostlou nějakou popínavou rostlinou.

„Tohle jsem tam nikdy neviděla, za touto zdí bude ta divná zahrada se studnou, vzpomínáš?“

Chlapec jen pokýval hlavou. Najednou slyšeli oba na schodech kroky. Jejich ložnice a pokoj pro hosty se nacházel v patře domku, jinak rodiče měli svou ložnici v přízemí, kde byla i kuchyně a obývací pokoj a táta měl trochu stranou, vedle hlavní chodby i svou pracovnu. Chlapec se bleskově rozhodl. Vyskočil ze židle, vtiskl na ni sestru a vyhrkl.

„Přelož to ... a ... nesmíme to ztratit!“

Vyběhl na chodbu, zabouchl za sebou dveře a u schodů se srazil s tátou. Ten ho zachytil právě včas, aby neupadl a zlobil se.

„Kam najednou ten spěch? Jídlo už máš studené, maminka ti ho naposledy ohřívá. Ty jsi snad neslyšel, že jsme tě volali k večeři?“

Martin nechtěl nic vysvětlovat, tak se vykroutil otci z rukou a teď už pomalu šel dolů. Oddechl si, že jde táta za ním. Pod schody se rozběhl a vrazil do kuchyně, kde maminka zrovna vyndala jeho talíř z mikrovlnky. Popadl ho a běžel zpátky, po cestě ještě hrábl na stole do příboru, vybral si lžící a už bylo slyšet jeho dusot zase na schodech. Ani nereagoval na maminčin hlas, když za ním něco volala. Záhada starého panství ho zcela pohltila, a ač jindy se nemohl dočkat večeře, pro dnešek byla zcela zapomenuta a vzal si ji jen proto, aby ho stále někdo neupomínal, že má jít jíst. V pokoji si přisedl ke stolu na druhou židli, a když polykal jedno sousto za druhým, sledoval Marcelu, jak ukládá obrázek starého domu do složky a pro jistotu ho ještě kopíruje na flashdisk.

„Až bude příležitost, vytisknu to. Potřebujeme fotky.“

„Na co fotky?“ - ptal se Martin zvědavě s plnou pusou.

„Na co fotky?“ - ujistila se dívka, že dobře rozuměla.

„Nepůjdeme tam přece s počítačem, uvažuj.“ - odpověděla mu a když viděla že bratr olizuje lžící, konstatovala.

„Dobré, co?“

„Co?“ - vypadlo z chlapeckých úst, jeho oči se zadívaly do talíře a snažil se vzpomenout, co vlastně jedl.

Soustředil se na chuť v ústech a teď si teprve uvědomil, že měl k večeři své oblíbené kuřecí kousky na paprice se smetanou a chuť lahodné omáčky cítil na jazyku. Na talíři zůstalo jen několik zrněk rýže. Na chvíli ho zamrzelo, že si pochoutku náležitě nevychutnal, ale jakmile odstrčil talíř, bylo zklamání zapomenuto.

„Ty tam chceš jít?“ - začal se vyptávat sestry a už teď pocítil mrazení po těle, když si uvědomil, že by se měl vrátit do toho strašidelného domu a před očima mu visela jediná věta ... v den vraždy se poklad ztratil....

„Jistě, určitě se tam aspoň podíváme. Třeba najdeme ještě pozůstatky té staré zdi. Vždyť budeme na ostrově zase celé dva měsíce, aspoň budeme mít nějakou zábavu.“

„Ty...“ - začal chlapec a polknul, chuť jídla v ústech zhořkla.

„Ty se nebojíš?“

Marcela se odvrátila od počítače a zadívala se na mladšího brášku.

„Proč? Brácha neblázni! Možná tam někdo umřel, ale vzhledem k tomu, že je to na ostrově, mimo města, mimo nemocnice, umírali tam lidé asi běžně. Taky jsou tam staré hroby, já si jich kdysi všimla na té vzdálené zahradě.“

„Píše se tam o vraždě.“ - nechtěl se Martin vzdát.

„A co! Víš kolik se na světě stalo vražd, proč by ses měl bát jedné, která se stala někdy před sto lety, nebo kdy.“

„Možná proto tam straší.“ - vybavila se mu jeho děsivá vzpomínka na vrzající a praskající podlahu.

„Brácha!“ - dívka ho téměř okřikla - „Neříkej, že dnes, v době družic, internetu, iPodu, GPS a satelitních telefonů věříš na duchy?“

Chlapec se na svou sestru díval široce otevřenýma očima, ale netroufal si ani hlesnout. Sám sobě si namlouvá, že má Marcela pravdu.

„Neboj.“ - začala ho chlácholit - „Budeme se na našem ostrově zase nudit, tak se tam aspoň podíváme, vždyť o nic nejde. Prohlédneme si dům a podíváme se, kde mohla stát ta vysoká zeď.“

Vstala od stolu a odešla do svého pokoje. Martin byl ale pořád tak rozrušený, že usnul o dost později, než obvykle a i ve snu slyšel vrzající podlahu.

Kapitola druhá

Začínají prázdniny – Nudný, nenáviděný ostrov

Od doby co se náhodně objevila na monitoru stará fotografie, uplynuly tři týdny. Během té doby sourozenci zvládli závěrečné písemky a zkoušky a škola skončila pro obě děti s výbornými výsledky. Za odměnu proběhla návštěva cukrárny a kina za doprovodu obou rodičů, a děti byly spokojené a šťastné. Martin se těšil z nového, supermoderního, voděodolného fotoaparátu, který snad měl tisíc funkcí, a Marcela dostala malý multifunkční kapesní počítač, který, jak se zdálo, měl těch funkcí ještě daleko více. Během posledních dvou dnů měli za úkol sbalit si všechny věci a teď sedí v rychlém člunu a jejich ostrov je na dohled. V lodi není jen jejich rodina, ale také Michalův známý z práce, jeho žena a děti.

Angličané se tváří nadšeně a Bill nedočkavě ukazuje prstem na blížící se ostrov a něco křičí do rachotu motoru. Jeho drobná máma Helena si schovala své dlouhé, tmavé vlasy do šátku a z obličeje jí doslova září tmavé velké oči. To otci Tomovi vlají vlasy kolem obličeje na všechny strany. Bystřé a dobrácké oči se pozorně rozhlíží kolem a zdá se, že ho zajímá úplně všechno, kařdičký detail. Malá, čtyřletá Elle, se drží sedící mámy kolem krku a u obou bdí urostlá postava Toma, jako bezpečný štít. Ostrov se rychle blíží.

Člun obeplul skalnatý cíp, za kterým se objevila farma s houfem malých bílých teček. Ovcí snad bylo dvakrát více než vloni. Než si to stačil Martin uvědomit, rychlost se zvolnila a oni vplouvali do bezpečného zálivu, kde do vody vybíhalo malé molo. Nejdříve vyskočil z loďky Bill a s nadšeným voláním na svou rodinu, běžel až na zlatou písčnou pláž, hrábnul rukou do písku, vyhodil ho do vzduchu a běžel zpátky. U člunu se uklidnil, vzal do náruči malou Elle a rázem se z něj stal starostlivý velký bratr. Helena a Tom se na sebe spokojeně podívali a chopili se svých zavazadel.

Marcela s Martinem už také vystoupili a pomáhali vykládat všechny věci. A že jich bylo! Jak je možné, že na ostrově, kde téměř nic není, potřebují tolik věcí? Na oblečení stačí jen tričko a kraťasy, obojí po dvou kusech, prádlo, ponožky a plavky. Samozřejmě i něco teplého, ale ostrov leží hodně na jihu a omývá ho modré, teplé moře a jen málokdy se stane, že je chladno, i když občas zaprší. A navíc ještě mají nějaké věci nahoře v boudě. Jen se budou nejprve prát, jako každý rok, na to už Andrea dohlídne.

Ostrůvek není ani moc velký. Už několikrát se oba sourozenci pokoušeli obejít ostrov kolem dokola, v úmyslu zjistit, jak dlouho by jim to trvalo. Už před lety odhadovali, že pokud by vyrazili brzy ráno, večer by se vrátili. Jejich pokusy končily koupáním v moři, nějakým nenadálým dobrodružstvím v lese, nebo je něco zaujalo na skalnatém pobřeží, co nesneslo odkladu. A tak si pokaždé slíbili, že příště už se nenechají od svého záměru ničím odradit.

Všechna zavazadla už byla vyložena a přenesena ke kamenité stezce vedoucí k jejich domu, který se tyčil nad nimi.